

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **M. A.**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zast. advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2023, č. j. MV-56532-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17.2.2023, č.j. OAM-4956-16/PP-2022. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jako rodinného příslušníka občana EU.

2. Proti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů brojí žalobce podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
3. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce, že žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a ostatními předpisy a porušila § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaná nezjistila řádně stav věci, když nevyslechla děti žalobce, což představuje dle žalobce porušení § 3 a § 50 správního řádu. Uvedený postup je rovněž v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalovaná v napadeném rozhodnutí postup správního orgánu I. stupně aprobovala, když jej neshledala nezákonným. Dle žalobce porušil správní orgán I. stupně i § 36 odst. 3 správního řádu, neboť vyzval zástupce žalobce k seznámení se spisem dne 27. 6. 2022, avšak rozhodnutí vydal až 17. 2. 2023.
4. Žalobce poukazuje na přepjatý formalismus v postupu správních orgánů, v jehož důsledku se jedná o extrémně nespravedlivé řešení, které neodpovídá okolnostem daného případu.
5. *Ve druhém žalobním bodu* tvrdí žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná se nevypořádala se všemi námitkami uváděnými žalobcem v jeho podáních. Žalobce uvádí, že se zlepšil jeho vztah s bývalou manželkou, přičemž tato skutečnost nebyla žalovaným nijak reflektována. Správní orgány nepřihlédly k tomu, že žalobce je živitelem své rodiny na území ČR. Nezohlednily, jaké dopady bude mít toto rozhodnutí na další život žalobce a jeho dětí i bývalou manželku. Rovněž absence této úvahy zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Úvaha, že žalobce děti živí z dobré vůle, nemá žádnou oporu ve správním spisu a je ničím nepodloženou konstrukcí správního orgánu.
6. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobce porušení § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaná v rozporu s tímto ustanovením neakceptovala v rámci odvolacího správního řízení žalobcem předkládané nové skutečnosti. Žalobce v rámci podání odvolání doložil prohlášení své bývalé manželky. Toto prohlášení mělo být považováno za skutečnost, která měla zvrátit zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně; tím byl porušen § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalovaný rezignoval na doložený doklad potvrzující vztah mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou.
7. V písemném vyjádření navrhl žalovaný zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Žalovaný se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, který přistoupil k zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců. Nesplňuje tak základní předpoklad pro vydání povolení k přechodnému pobytu. Zároveň žalovaný plně odkazuje na napadené rozhodnutí ze dne 19. 4. 2023. Žalobní námitky byly vzneseny již v průběhu odvolacího řízení a žalovaný se s nimi plně vypořádal, přičemž na svém právním názoru trvá.
8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

9. Dne 5. prosince 2023 proběhlo ústní jednání, u něhož zástupce žalobce setrval na všech žalobních námitkách, poukázal zejména na dlouhou délku správního řízení a porušení § 36 odst. 3 a § 82 odst. 4 správního řádu. Zástupce žalovaného se k jednání nedostavil.
10. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
11. Dne 11. 4. 2022 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území dle § 87 b) odst. 1 v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců. V žádosti žalobce uvedl, že je rozvedený, považuje se za rodinného příslušníka A. M., nar. X, české státní příslušnice, která je jeho dcerou.
12. Dne 4. 5. 2022 byla žadateli doručena výzva k odstranění vad žádosti, v níž byl vyzván, aby předložil doklady prokazující, že je skutečně rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu některého z důvodů uvedených v ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť existující příbuzenský vztah sám o sobě neznamená, že je žadatele možné považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
13. Dne 24. 5. 2022 byla správnímu orgánu doručena plná moc k zastupování, kterou žalobce udělil panu Mgr. Kehlovi, advokátovi s žádostí o prodloužení lhůty k odstranění vad.
14. Dne 25. 5. 2022 zmocněný zástupce navrhl správnímu orgánu provedení důkazů výsledkem dcery A. M. a syna žadatele A. M., zaslal jejich prohlášení a skeny občanských průkazů, výpisy z účtů obou potomků žadatele. Mimo jiné uvedl, že žadatel na území ČR pečuje o své děti, se kterými sdílí společnou domácnost. Součástí dalšího přípisu ze dne 13. 6. 2022 učinil zmocněný zástupce výpis z účtu žadatele svědčící o proběhlých platbách na účet jeho bývalé manželky. Následně žadatel zaslal správnímu orgánu doklady prokazující, že je otcem A. M. a A. M., kteří jsou občany České republiky.
15. Přípisem ze dne 27. 6. 2022 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce prostřednictvím jeho zástupce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a to ve lhůtě 20 dnů ode dne doručení vyrozumění, které bylo doručeno zástupci žalobce téhož dne.
16. Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 13. 7. 2022 vyplývá, že zástupce žalobce sdělil správnímu orgánu I. stupně, že se k podkladům písemně vyjádří do 30 dnů.
17. Přípisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 2. 8. 2022 se žalobce vyjádřil k podkladům shromážděným ve spise.
18. Dne 17. 2. 2023 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-4956-16/PP-2022, kterým byla v I. výroku žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR zamítnuta z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o pobytu cizinců, neboť žadatel není rodinným příslušníkem občana EU a ve II. výroku byla žadateli podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán popsal průběh správního řízení, včetně právní úpravy vztahující se k podané žádosti. Dospěl k závěru, že žadatel není rodinným příslušníkem občana EU, jak jej vymezuje § 15a zákona o pobytu cizinců a nesplňuje tak základní předpoklad pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území, čímž je naplněn důvod pro nevyhovění jeho žádosti uvedený v § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K námitkám, že nebyly provedeny navrhované důkazy, konkrétně pobyťová kontrola v místě hlášeného pobytu cizince, která by potvrdila společné soužití žadatele a jeho dětí a rovněž důkazy výsledkem svědků, tedy dětí žadatele, uvedl správní orgán, že by nepřinesly žádné rozhodné

skutečnosti a byly by nadbytečné, tedy v rozporu se zásadou hospodárnosti zakotvenou v § 6 správního řádu. Ohledně námitky nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života uvedl správní orgán, že si situaci zapříčinil žalobce sám, jelikož po mnoho let porušoval zákony ČR nelegální prací a nadto ho ve vztahu k jeho dospělým dětem nelze považovat za rodinného příslušníka.

19. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 19. 4. 2023 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný uvedl, že v daném případě nebylo prokázáno, že účastník řízení je rodinným příslušníkem občana EU, a tedy mu z povahy věci nemohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu, které je vázáno na statut rodinného příslušníka občana EU. Zamítavým rozhodnutím ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu tak nemohla účastníku řízení vzniknout žádná újma, neboť zde nebyl prokázán faktický vztah k občanu EU.
20. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný neshledal nesprávnost napadeného rozhodnutí či nezjistil vady řízení, které by napadenému rozhodnutí předcházely. Stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti účastníka řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.
21. Městský soud v Praze vycházel z následující právní úpravy v rozhodném znění:
22. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
23. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
 - a) *jeho manžel*
 - b) *rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje*
 - c) *potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a*
 - d) *potomek nebo předeek anebo potomek nebo předeek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyť.*
24. Podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že
 - a) *je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*
 1. *ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyť, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,*
 2. *je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyť, nebo*

3. *se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo*
- b) *má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*
25. Podle bodu 6 preambule Směrnice 2004/38/ES o právu občanů EU na volný pohyb (dále jen „Směrnice“) k zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu, a aniž je dotčen zákaz diskriminace z důvodů státní příslušnosti, by měl hostitelský členský stát postavení osob, které podle této směrnice nejsou zahrnuty v definici rodinného příslušníka, a které tedy nemají automatické právo na vstup a pobyt v hostitelském členském státě, přezkoumávat v souladu s vlastními vnitrostátními předpisy z hlediska otázky, zda by těmto osobám měl být umožněn vstup a pobyt s ohledem na jejich vztah k občanu Unie nebo na jakékoli další okolnosti, například jejich finanční nebo fyzickou závislost na občanu Unie.
26. Podle čl. 2 odst. 2 písm. b) Směrnice pro účely této směrnice se rozumí rodinným příslušníkem partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu.
27. Podle čl. 2 odst. 2 písm. c) Směrnice pro účely této směrnice se rozumí rodinným příslušníkem potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).
28. Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pokud by tato námitka byla důvodná, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
29. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
30. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není znatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve

svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

31. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i rozhodnutí žalované posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
32. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
33. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ani z důvodu tvrzeného žalobcem. Skutečnost, že správní orgány neprovedly navrhované výslechy a pobytovou kontrolu, by mohla způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí v případě, pokud by se tímto návrhem správní orgány vůbec nezabývaly. V posuzovaném případě však navrhované důkazy správní orgány neprovedly z důvodu nadbytečnosti, přičemž toto řádně zdůvodnily, a to v prvním odstavci na str. 6 rozhodnutí prvostupňového orgánu a v posledním odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí. Za těchto okolností se proto nemohlo se jednat o vadu nepřezkoumatelnosti. Dle soudu byl skutkový stav zjištěn v dostatečné míře.
34. K námitce, že správní orgán I. stupně porušil § 36 odst. 3 správního řádu, když vyzval zástupce žalobce k seznámení se spisem dne 27. 6. 2022, avšak rozhodnutí vydal až 17. 2. 2023, soud ze správního spisu ověřil, že mezi přípisem žalobce doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 2. 8. 2022, v němž se žalobce vyjádřil k podkladům shromážděným ve spise a vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 17. 2. 2023, uplynula doba cca 6 měsíců. Tato skutečnost sama o sobě nemá za následek nezákonnost rozhodnutí, a soud z tohoto důvodu nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí. Pokud žalobce tuto dobu považoval za neúměrně dlouhou, mohl využít prostředků obrany proti nečinnosti správního orgánu, taková skutečnost však ze správního spisu nevyplývá.
35. Soud dále konstatuje, že v daném případě se nejedná o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud dospěl k tomuto dílčímu závěru v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 9. 5. 2018. č. j. 9 Azs. 30/2018-45 mimo jiné uvedl, že *účelem zjednodušených podmínek pro získání pobytového oprávnění rodinnými příslušníky je především ochrana zájmů českého občana, respekt k jeho rodinnému a soukromému životu, na což má ústavně garantované základní právo, nikoli*

následná legalizace pobytu jeho rodinných příslušníků. Dle téhož soudu ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Právní řád ČR nezakotvuje právo či nárok cizince (účastníka řízení) na pobyt na území ČR, takové právo mají pouze občané ČR dle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Uvedené explicitně judikoval též ÚS ČR v nálezu III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004: „Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“

36. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí představuje „přepjatý formalismus“ soud uvádí, že v daném případě nezbývá správnímu orgánu nic jiného než se držet litery zákona, který v ust. § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje jednoznačnou právní úpravu. Uvádí-li zákon v tomto ustanovení pro rodinného příslušníka věkovou hranici – „mladší 21 let“, potom ze skutečnosti, že potomkům žalobce je 22 a 25 let nelze žádnou metodou interpretace práva dospět k závěru, že potomci žalobce zákonem stanovenou věkovou hranici splňují či, že tato věková hranice nemusí být dodržena. V daném případě se nejedná o přepjatý formalismus, nýbrž o aplikaci práva.
37. V závěrečném žalobním bodu žalobce poukazuje na porušení § 82 odst. 4 správního řádu, protože žalovaný dle jeho názoru rozhodoval na základě již neaktuálního skutkového stavu. Žalobce totiž naznačil, že v průběhu času došlo ke změně jeho vztahu s bývalou manželkou a předložil v rámci odvolání prohlášení bývalé manželky k „obnově vztahu“, čímž měla být naplněna podmínka vyžadovaná v § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a proto měl být žadatel označen za rodinného příslušníka.
38. Podle § 82 odst. 4 správního řádu *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“*
39. Danou problematikou se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015-37, v němž mimo jiné uvedl *„...je třeba znovu připomenout, že doklad prokazující úhrnný měsíční příjem byl stěžovatel povinen předložit již v řízení před prvoinstančním orgánem společně s žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (viz § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jestliže tak stěžovatel nepostupoval (ač mu v tom evidentně nic nebránilo) a zvolil tak sám pasivní procesní strategii, je namístě uplatnit již shora citovanou procesní restriktci vyplývající z ustanovení § 82.“*
40. Soud v nyní projednávaném případě dospěl k dílčímu závěru, že žalobce mohl tuto informaci správnímu orgánu I. stupně sdělit již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, popř. k ní navrhnout důkazní prostředky, kterými by se správní orgán I. stupně zabýval.
41. Skutečnost, že předložení „prohlášení“ učinil až v rámci odvolacího řízení, tedy po provedeném správním řízení před správním orgánem I. stupně, kdy z jím doložených rodných listů a občanských průkazů potomků žalobce jednoznačně vyplynulo, že oba jsou starší 21 let (syn 22 let, dcera 25 let) a v řízení bylo tedy postaveno najisto, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, tak jak uvedl v žádosti a jak jej vymezuje § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto nesplňuje základní předpoklad pro vydání povolení k přechodnému pobytu, vypovídá spíše o účelovosti jeho obsahu. Správní orgán I. stupně

nemohl předjímat z podané žádosti jakýkoli vztah žalobce s bývalou manželkou, sám žalobce v žádosti uvedl pouze, že je rozvedený a důvodnost žádosti odvozuje od vztahu ke své dceři.

42. Dle soudu v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu nemohl již žalovaný přihlídnout k žalobcem sdělené „nové skutečnosti“, včetně předloženého „prohlášení“, neboť se jedná o skutečnost, kterou žalobce mohl správnímu orgánu I. stupně sdělit již v rámci prvostupňového řízení. Uvedené nemůže vyvrátit ani fakt, že „potvrzení“ obsahuje datum 9. 3. 2023. Právě proto, že § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců předpokládá „doložený trvalý vztah“ bylo na úvaze žalobce jako žadatele o pobyt, chtěl-li se dovolávat důvodu uvedenému v tomto ustanovení, ke svému tvrzení zvolit adekvátní důkazní prostředky, které existovaly již v průběhu prvostupňového řízení (svědčící o trvalém vztahu žalobce s jeho bývalou manželkou). Za těchto okolností nemohl soud přisvědčit žalobci, že žalovaný se měl zabývat tím, zda žalobce nesplňuje podmínku vyžadovanou v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a z tohoto důvodu žadatele označit za rodinného příslušníka. Soud se shoduje s žalovaným, že samotné „potvrzení“ předložené až v odvolacím řízení, pro který by měl být na základě žádosti podané dle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nemohlo vést po provedeném dokazování právě v důsledku zásady koncentrace řízení k jinému závěru, než že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU. Měl-li žalobce důvod k podání žádosti z důvodu uvedeného v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, měl a mohl takový důvod sdělit již správnímu orgánu I. stupně a doložit či navrhnout ke svému tvrzení adekvátní důkazní prostředky.
43. Lze shrnout, že předmětné řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobce z důvodu v ní uvedeném a žalobce měl již k žádosti připojit doklady na podporu svých tvrzení. Uplatnění zásady koncentrace řízení je pro daný případ řízení zcela namístě a žalobce měl vše potřebné doložit na výzvu prvostupňového orgánu k odstranění vad žádosti, nejpozději však ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
44. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. prosince 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu